

Thời sự Hải ngoại
Chủ đề: Đảng Việt Tân
Tác giả: Lão Móc

SỰ THẬT KHÔNG THỂ CHỐI BỎ: BĂNG ĐẢNG VIỆT TÂN MA ĐÃ CÙNG ĐƯỜNG

“Việt Tân, Việt Tân đã cùng đường?
Thiện ác đáo đầu sẽ thảm thương?
Quyên bạc góp tiền gian tột độ
Giết già hại trẻ độc khôn lường
Treo dê bán chó mời thiên hạ
Chửi khỉ la chồn bịp bốn phương
Quốc Hận đổi tên: Bày phản bội
Lương tâm đánh đĩ mãi ngoan cường”

(Nguyễn Đạt)

“**Châu chấu chống xe**” là từ thành ngữ “Đường tỵ đương xa, bất thắng kỳ nhiệm”, có nghĩa là “châu chấu chống xe, thế nào chống nổi”. Hiểu rộng ra là yếu thế mà cự với người mạnh mẽ, nước nhỏ mà dám chống với nước lớn.

Sử viết: “Năm 1075, Lý Thường Kiệt tấn công nhà Tống, vây Khiêm Châu và Liêm Châu (thuộc tỉnh Quảng Đông) và chiếm Ung Châu (Quảng Tây), phá căn cứ địch rồi rút quân về.”

“Nực cười châu chấu chống xe
Tưởng rằng chấu ngã ai dè xe nghiêng!”

Là 2 câu thơ về chuyện Lý Thường Kiệt, tác giả của 4 câu thơ:

“Nam quốc sơn hà, Nam đế cư
Tiệt nhiên định phận tại thiên thư
Như hà nghịch lỗ lai xâm phạm
Nhữ đẳng hành khan thủ bại hư!”

Đã đánh bại nhà Tống.

Ít ai ngờ chuyện “châu chấu chống xe” lại xảy ra ngay tại đất nước Hoa Kỳ vào 2 tháng 6 và tháng 7 năm 2016. Đó là chuyện Nguyễn Thanh Tú (NTT), con trai của cố ký giả Đạm Phong, người ký giả vì dám nói lên Lẽ Phải và Sự Thật đã bị hung thủ bắn 7 phát đạn vào người trong khi ông đang mặc đồ ngủ.

Vụ án của cố ký giả Đạm Phong và 4 ký giả người Mỹ gốc Việt đã bị “đóng băng” trong hơn 30 năm qua đã bị “ngọn lửa xuyên băng” là phim phóng sự điều tra “Terror in Little Saigon” làm chảy tan và phơi bày ra những sự thật phũ phàng mà nghi phạm chính là đơn vị K9 của băng đảng Việt Tân, băng đảng đã chỉ đạo và điều khiển Mặt Trận Quốc Gia Thống Nhất Giải Phóng Việt Nam (gọi tắt là Mặt Trận).

NTT trong một thông báo đã chứng minh băng đảng Việt Tân là chính thân của con bạch tuộc đã điều khiển MT giống như đảng cộng sản Việt Nam (gọi tắt là Việt Cộng) đã thành lập Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam. Và khi con trăn miền Bắc đã nuốt trọn con nai miền Nam, VC đã giải tán MTGPMN và gạt bọn trí thức tay sai VC như Nguyễn Hữu Thọ, Huỳnh Tấn Phát, Dương Quỳnh Hoa ra rìa.

NTT đã vạch rõ chuyện băng đảng VT đã la làng lên là băng đảng của mình là “hậu thân”, không dính líu gì tới MT để chạy tội; nhưng đã bị NTT lôi vào và đóng cọc! Băng đảng VT đã phải co cụm và im hơi lặng tiếng không còn dám lôi kéo cộng đồng 2 miền Nam, Bắc California và bọn tay sai của chúng vào vụ cáo phóng viên AC Thompson và đạo diễn Rowley là “làm phim để làm nhục cộng đồng người Việt tỵ nạn cộng sản tại hải ngoại (sic!)”.

Trong bài viết “*Nhìn vào sự thật qua vụ các nhà báo gốc Việt bị giết*”, nhà báo Đinh Từ Thức (ĐTT) đã trình bày “*những kinh hãi trái khoáy*”, cũng như “*những nghịch lý trái khoáy*” mà băng đảng VT và bọn tay sai đã làm khi tìm mọi cách để chạy tội! (*Xin coi phụ bản*).

Bằng những lập luận thấu lý, đạt tình, nhà báo kỳ cựu ĐTT đã so sánh và chứng minh vụ sát hại 5 nhà báo người Mỹ gốc Việt “tàn ác và dã man” hơn vụ bọn khủng bố tàn sát các nhà báo của tuần báo trào phúng Charlie Hebdo; nhưng những tai to, mặt lớn như Tổng Thống Obama lại không lên tiếng.

Nhà báo ĐTT đã viết như sau: “*Chính quyền Mỹ có trách nhiệm bảo vệ an ninh cho mọi cư dân. Để cho người dưới trách nhiệm bảo vệ của mình bị giết là nhục. Nhục kế tiếp là bó tay, không tìm ra thủ phạm. Nhóm làm phim đánh động dư luận, làm sống lại nội vụ, trước hết là tìm ra thủ phạm để bộ mặt Hoa Kỳ không bị nhem nhuốc, sau là đem lại một kết thúc bình an cho gia đình các nạn nhân*”.

Với 21 thông báo cũng như cuộc họp báo của NTT, AC Thompson và cơ quan CPJ tại DC ngày 1 tháng 6 năm 2016 và bài trả lời phỏng vấn ký giả Bùi Dương Liêm của đài truyền hình Hoa Thịnh Đốn, tôi nghĩ rằng NTT đã làm tròn bổn phận của một người con đi tìm công lý cho cha mình. Tôi không dám nói như nhà thơ Viên Linh là việc làm của NTT “sẽ làm sạch làng báo!”

Theo tôi, NTT đã làm chuyện “châu châu chóng xe!” Châu cháu không ngã; nhưng mà “chiếc xe VT đã xiêu!” Rõ ràng như thế!

Những phản ứng điên cuồng của Hoàng Cơ Định, Hoàng Tứ Duy và bọn dư luận viên của băng đảng “Vẹt Tân ma” mà NTT ghi lại trong thông báo số 21 là những bằng chứng cho thấy bọn đầu lĩnh “Việt Tân ma” và “bọn ma tru” của chúng nó đã tự chui đầu vào cái tội hãm dọa, khủng bố và giết người – như 30 năm trước đây, những kẻ sát nhân đã sát hại cố ký giả Nguyễn đạ Phong bằng 7 viên đạn khi ký giả này đang mặc quần áo ngủ.

Bằng những phản ứng điên cuồng của cha con HCD, HTD và “bọn ma tru” cho thấy “băng đảng Việt Tân ma” đang cùng đường!

Mong rằng “*Nữ Thần Công Lý Hoa Kỳ không mù, không điếc cũng không đần*” - như nhà báo Todd Starnes đã viết về vụ những email của ứng cử viên Tổng Thống Hillary Clinton để “*đem lại kết thúc bình an cho gia đình của các nạn nhân; trong đó có cố ký giả Đạ Phong*”.

LÃO MÓC

PHỤ BẢN

Điều tra phóng sự truyền hình Terror in Little Saigon đã gây sôi nổi ngay từ trước khi công chiếu vào ngày 3 tháng 11, 2015. Sau mười ngày, cuộc tranh cãi đã phân định thành nhiều phe tương đối rõ nét. Nhưng hầu như lập luận của phe nào cũng bị vắn đục bởi những định kiến sẵn có, khiến cuộc thảo luận chỉ quanh quẩn, người nọ lập lại ý kiến của người kia cùng phe, khiến tình trạng ngày càng tù mù thêm. Giống như một sân quần ngựa, càng nhiều ngựa quần, bụi đất càng mù mịt.

Muốn nhìn rõ vấn đề, trước hết, cần loại bỏ mọi định kiến, nghi vấn, suy đoán theo tưởng tượng. Cần gạt bỏ mọi tình cảm thiên lệch sẵn có như bênh ai, chống ai... Hãy bắt đầu từ số không, và chỉ nhìn vào những sự việc có thật, rồi từ đây mới có thể có cái nhìn rõ ràng.

Sự thật không thể chối bỏ

Trước hết, những người chống lại nhóm làm phim đưa ra lập luận: Nội vụ đã xảy ra hai ba chục năm rồi, giới hữu trách đã cố gắng nhiều, vẫn không tìm ra thủ phạm, không ai

bị truy tố, tại sao làm sống lại chuyện này? Nhằm mục đích gì? Có âm mưu gì? Ai chi tiền? Đằng sau có ai? Và đằng sau ai có ai nữa? Tại sao lúc này?... Trong khi ấy, những người có thành kiến với Mặt Trận [Quốc gia Thống nhất Giải phóng Việt Nam của Tướng Hoàng Cơ Minh – gọi tắt là Mặt Trận], cũng như với chính đảng kế tục Mặt Trận là Việt Tân, đều nhấn mạnh về nghi vấn Mặt Trận là thủ phạm. Nội dung cuốn phim gây tranh cãi cũng thiên về khuynh hướng này, và cũng không nêu được sự thật mới nào.

Vậy sự thật ở đâu? Bắt đầu từ chỗ nào?

Dù chưa bắt được thủ phạm, chưa ai bị truy tố, nhưng có một sự thật không ai chối cãi được, là có những người bị giết. Sự thật này không ai có thể né tránh, không thể thay đổi, không thể xóa bỏ. Dù nhắc tới nó hay không, dù can đảm đối diện hay hèn mạt chối bỏ, nó vẫn còn đó. Chưa có ai bị truy tố, không có nghĩa là không có thủ phạm, không có người chết. Có nhiều người bị giết mà chưa bắt được thủ phạm, rất nhiều nguy hiểm; vì thủ phạm vẫn thông dong sống trà trộn với người lương thiện trong xã hội, “đã quen mặt nét đi rồi”, có thể tái phạm tội ác bất cứ lúc nào; là mối đe dọa thường trực cho mọi người. Hơn nữa, có người chết, thì phải làm cho sáng tỏ. Không làm được là bất lực, vô trách nhiệm, vô cảm.

Theo những tài liệu rõ ràng, không ai chối cãi được, là trong mười năm, từ 1981 đến 1990 thế kỷ trước, có nhiều vụ khủng bố mà nạn nhân thuộc thành phần người Việt tại Mỹ. Kẻ bị đe dọa, bị hành hung, người bị đốt nhà, nhiều người bị bắn chết, có người chỉ bị thương, thoát chết. Nội dung cuốn phim gây tranh cãi chỉ nói tới năm người bị giết, nên ở đây, cũng chỉ đề cập tới những người này.

Năm người bị giết không phải chỉ là những con số đơn độc vô tri vô giác. Mỗi người không phải chỉ là một phân số 1/5 của một tổng số. Họ là những con người bằng xương bằng thịt, có tên tuổi, diện mạo, có sở thích, chí hướng, có gia đình, bạn hữu và nguồn gốc. Đó là sự thật.

Sự thật khác là cả năm người khi bị giết đều cùng đang sống trên lãnh thổ Hoa Kỳ, là cường quốc dân chủ số một trên thế giới, là “thành phố ánh sáng trên đồi cao” cho cả thế giới noi theo về tinh thần trọng luật, và tôn trọng nhân quyền. Sự thật kế tiếp là những người này đã bị giết hai ba chục năm, mà chính quyền Hoa Kỳ vẫn chưa tìm ra thủ phạm để đem ra trước công lý. Nếu đây là một vết nhơ, một điều đáng xấu hổ, đáng nhục thì, ai xấu hổ, ai nhục? Có người nói: khơi lại nội vụ là làm nhục cộng đồng người Việt. Sự thật, có phải vậy không?

Một sự thật khác liên hệ tới nhà báo bị giết không thể bỏ qua: Ngày 7 tháng 1 năm 2015, hai sát thủ xông vào tuần báo châm biếm Charlie Hebdo ở Paris, bắn chết 12 người. Cả thế giới phẫn nộ. Tổng Thống Pháp từng bị tờ báo này mạ lỵ thậm tệ nhiều

lần, ra lệnh treo cờ rủ, cả nước Pháp để tang, hàng triệu người xuống đường đeo huy hiệu, tự nhận “Tôi là Charlie” (Je suis Charlie). Tổng Thống Mỹ Obama lên án vụ tấn công là “horrific shooting” (vụ bắn khủng khiếp), hứa giúp đỡ mọi sự cần thiết để đưa bọn khủng bố ra trước công lý. Tổng Thư Ký LHQ Ban Ki-moon tuyên bố: “Đó là một tội phạm máu lạnh, kinh hoàng không thể biện minh được. Nó cũng là cuộc tấn công thẳng vào nền tảng của dân chủ, vào truyền thông và vào tự do phát biểu”. Thủ Tướng Anh Cameron bày tỏ trên twitter: “Những vụ giết người tại Paris là bệnh hoạn. Chúng tôi sát cánh với dân tộc Pháp trong trận đánh chống lại kinh hãi và bảo vệ tự do báo chí”.

Khác nhau giữa các nhà báo Pháp bị giết ở Paris, và nhà báo gốc Việt bị giết ở Mỹ là ở chỗ, một đảng bị giết cùng một nơi, cùng lúc, một đảng bị giết lẻ tẻ, rải rác nhiều nơi, trong nhiều năm. Thủ phạm giết nhiều người một lúc, là phạm pháp một lần. Thủ phạm giết người nhiều lần, mỗi lần một vài người, dù tổng số người bị giết ít hơn, nhưng là phạm pháp nhiều lần, có yếu tố tái phạm. Một yếu tố khiến tội phạm nặng thêm.

Vậy, vụ các nhà báo gốc Việt bị giết ở Mỹ phải được coi là nghiêm trọng hơn vụ Charlie Hebdo. Tuần báo Charlie Hebdo là một cá thể trong cộng đồng dân Pháp, dù nhiều người không ưa cá thể này, nhưng từ tổng thống trở xuống, cả dân Pháp đã đau buồn, cùng nhau chịu tang, thế giới chia buồn.

Các nhà báo Việt bị sát hại tại Mỹ, dù có người không ưa họ – chẳng ai được mọi người cùng ưa – trước hết, họ là những cá thể trong cộng đồng người Việt, cùng lúc, họ cũng thuộc về cộng đồng tất cả mọi người sống trên đất Mỹ. Trước hết, cái chết của họ là nỗi đau chung, là tang chung cho cả cộng đồng người Việt. Và theo cách đối xử của dân Pháp trước vụ Charlie Hebdo, họ cũng đáng được dân Mỹ chia sẻ niềm đau, chính quyền Hoa Kỳ giúp đỡ, và thế giới quan tâm.

Bây giờ, xin nhìn thẳng vào sự thật, trước những cái chết của họ, cộng đồng người Việt đã làm gì? Chính quyền Hoa Kỳ đã làm gì? Thế giới đã làm gì?

Nói theo Nguyễn Ngọc Lan, trước tội ác xảy ra cho thành viên của mình, Cộng đồng người Việt đã “làm thình”! Nói “làm thình” là đã nhẹ bớt quá nhiều. Sự thật còn tệ hơn nữa. Trả lời nhóm làm phim ProPublica, người đã bắn Trần Khánh Vân, chỉ vì ông này chủ trương đối thoại và giao thương với Việt Cộng, Trần Văn Bé Tư, sau bảy năm ngồi tù, vẫn còn hãnh diện: “Tôi bắn, hấn đổ xuống như một cái cây”. Và cho biết thêm: “Dân chúng ở Orange County coi những người giết những kẻ bị coi là cộng sản như anh hùng”. Ông còn nói đã được tuyên mộ gia nhập K-9 nhưng từ chối, tuy vậy, ông tán phục việc làm của họ.

Còn chính phủ Hoa Kỳ, Tổng Thống Obama hứa giúp nước Pháp “đưa bọn khủng bố ra trước công lý”, nhưng đối với bọn khủng bố giết người trên nước ông, ông cũng làm

thinh luôn. Còn thế giới? Cộng đồng Việt như vậy, chính quyền Mỹ như vậy, hà tất thế giới phải quan tâm.

Sự thật đáng buồn

Một sự thật đáng buồn hơn cả thái độ làm thinh: Sau khi điều tra phóng sự Kinh hoàng tại Little Saigon công chiếu, đã có cuộc vận động trong cộng đồng chống lại nỗ lực của nhóm người làm sống lại vụ án này, với lý do âm mưu làm xấu hình ảnh cộng đồng. Như đã trình bày, những người bị giết là nạn nhân, cộng đồng người Việt là tang gia. Ở đâu có chuyện lạ đời, nhiều thành viên trong gia đình bị giết mà tang gia bị nhục? Cộng đồng nào không bao bọc thành viên của mình, và làm thinh, hay còn vui mừng trước hoạn nạn của thành viên, cái đó mới đáng nhục. Và nhục nhã nhất ở đời là không biết nhục.

Phía chống đối ProPublica còn nêu nghi vấn: Có thể những nhà báo bị giết là do bàn tay Việt Cộng, để tạo nghi ngờ và chia rẽ trong cộng đồng Việt tỵ nạn. Nếu vậy, nội vụ càng cần làm sáng tỏ, thay vì bỏ qua. Bởi vì, cái nước Mỹ số một thế giới, cùng với cộng đồng Việt chống cộng nổi tiếng hoàn cầu, mà để Việt Cộng gửi sát thủ sang đây hoành hành như chỗ không người, thình thoảng giết một nhà báo để bịt miệng, kéo dài cả chục năm, vẫn không bắt được thủ phạm. Nhục nào bằng?

Chính quyền Mỹ có trách nhiệm bảo vệ an ninh cho mọi cư dân. Để cho người dưới trách nhiệm bảo vệ của mình bị giết là một cái nhục. Nhục kế tiếp là bó tay, không tìm ra thủ phạm. Nhóm làm phim đánh động dư luận, làm sống lại nội vụ, trước hết là góp phần tìm ra thủ phạm để bộ mặt Hoa Kỳ không bị nhem nhuốc, sau là đem lại một kết thúc bình an cho gia đình các nạn nhân.

(Trích từ “Những sự thật qua các nhà báo gốc Việt bị giết”, Đinh Tì Thúc)

Nguồn: Internet E-mail by ddeb chuyển

*Đăng ngày Thứ Ba, April 25, 2017
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/DD, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*